

over ons, de breede *avenue de l'opéra*, gekruist door den *boulevard*. 't Is vijf uur. De vluchtheuvel, op het kruispunt der groote verkeerswegen, staat vol wachtende menschen. Vanhier gezien, schijnt het dat zij nooit zullen kunnen oversteken, want rijtuigen volgen op rijtuigen; de koppen der paarden dringen tegen de kappen der open *fiacres* aan. Omnibussen en vrachtkarren rammelen uit boven 't doffe gegons over het hout.

't Zwart gekrioel der *avenue* gaat verloren in den drogen mist van stof. Ge onderscheidt nauwelijks de bovenste lijnen van de huizenmassa, waartusschen de *Comédie française* moet staan, te bescheiden voor het wereldberoemd „Huis van Molière”. De ruimte tusschen de huizenblokken is, tot een vierde der hoogte, vol. Vol zwart, waartusschen helkleurige punten gaan, vol groen, vol ijlbegrensd grijs. Tuur er niet op, 't zou u gaan duizelen. Volg niet, met de oogen, het groote reclamerijtuig, dat uwe blikken aantrekt door zijne kakelbonthed. Ge zoudt u noodeloos vermoeien, want een ander bont ding zal 't eklipseeren, honderd andere bonte wagens zullen volgen. Zoek geene typen in den zwarten stroom; geene vrouwen, vooral, uit de lichte moleculen van dit slangachtig wisselding, te vergelijken en tot vervelens toe vergeleken bij zwart bloed, dat in grijze aderen stroomt. Het damestoilet doemt op en duikt onder, is niet te volgen met het oog, wisselt van kleur door de groote verscheidenheid van 't licht, dat er op valt. Geen treffender beeld van de vergankelijkheid, van het onbestendige in de wereldstad, waar de kennis zegt van den bekende, die hem ontwijkt: *pour un de perdu, dix de retrouvés*.

Kijk niet naar de boomen. Hunne bladeren lijken, hoe jong ook, reeds op beschilderd ijzer. Zij vergiftigen zich met stof, zij worden verbrand, aanstonds, door het licht. De Natuur bestaat niet op den *boulevard*. De schoonen zijn er gepoederd, de bladeren zijn er bepoederd; de gelaatskleur is valsch en de tint der bladeren is maar een schijntint. Alles is hier bont, alles schreeuwt hier om de aandacht te trekken. Een reclameprent van Jules Chéret en een roman van Félicien Champsaur, het „modernisme” in kunst en in letteren, kunnen alléén u 't genot verschaffen van geraffineerd boulevardisme.

Men jaagt hier en men wordt hier gejaagd. Verslaggevers draven, grijpen beroemdheden van den dag bij de schouders vast, ondervragen, hollen naar hun bureel. Geofende dagbladcorrespondenten hebben een zintuig meer dan de meeste menschen. Dat zintuig gebruikt men op den *boulevard* om het nieuws, dat nog niet beschreven is, maar dat hier in de lucht hangt, waar te nemen. Zij voelen of er nieuws is of niet, zooals de zeeman aan de baren kan zien of er storm of windstilte zal komen. Gauw, gauw, gauw . . . Even gauw als dat groepje menschen oversteekt, zich verspreidend, heendringend tusschen paardekoppen en rijtuigwielen, om weer bijeen te komen aan den overkant, zoo moet men hier zien, leeren, leven! Er vallen er, er worden er verbrijzeld. „*Place aux jeunes!*” Plaats voor de jongeren! Gauw, gauw, gauw . . . weg met het lijk en veel geluk voor den opvolger.

Maar datzelfde Parijs is toch niet wreed. 't Is de hel der paarden. Maar er